

bidrage dertil. Men det er ikke udtømt dermed, det er kun de Forslag, der her staa. I den Betænkning, der nu er omdelt for et Par Dage siden, Indstillinger angaaende Andragender, ville De finde en ny Bevilling — ja, det er en Bevilling, som ikke er givet formelt endnu, men som anbefales af Udvalgets store Flertal — til en Kirke i Nykøbing paa Mors. Jeg skal nu ikke fordybe mig i dette Spørgsmaal her, da det jo kommer for, men kun oplyse saa meget, at de have forregnet sig 20,000 Kr., og det give de Ministeriet Skylden for. Den ærede Kultusminister har nu i Udvalget oplyst, at det ikke er Ministeriets Skyld, det er en Fejltagelse, men nok er det, at de have forregnet sig 20,000 Kr., og Udvalgets Flertal har deraf taget Anledning til at indstille dem til at faa de 20,000 Kr., saa at de kunne faa deres Kirkebygning saa prægtig, som de nu efter den gentagne Gange omdannede Plan have tænkt, at den skulde bygges, det er 20,000 Kr. Til disse Bevillinger til Kirker uden for Planen er der altsaa: 1,000 Kr. til Kapellet i Overfeldborg, 14,000 til Kirken i Gudhjem, 7,000 til Kirken i Hasmark, 25,000 til Kirken i Løgstør og 20,000 til Kirken i Nykøbing paa Mors, tilsammen 67,000 Kr. De forrige Kirker vare dog kun 57,000 Kr., men uden for Planen have vi her 67,000 Kr. Dersom vi nu skulle blive ved at gaa frem paa den Maade: vi have en Plan paa 1½ Mill. Kr., men samtidig vinke vi ad Folk og sige: Kom med jeres Ønster om Kirker, kom lige fra Bornholm til Vestsjælland med eders Ønster om ny Kirker, vi ville hde 10—20—25,000 Kr. for at tilfredsstille eders Ønster, hvad enten de gaa ud paa fornødne Kirkebygninger eller paa at tilfredsstille en kirkelig Forsængelighed, ere vi lige villige til at tilfredsstille eders Ønster, tro De saa ikke, mine Herrer, at der kommer mange Andragender ind, tror De, at nogen Røst fra nu af vil restaurere sin Kirke? Nej, de komme naturligvis til os og sige: Lad os faa 20—30—50,000 Kr., thi naar Løgstør kan faa 25,000 Kr., hvad kan saa ikke Aalborg, Aarhus — jeg vil ikke sige Aarhus, thi den har jo sin Domkirke — men hvad kan ikke Aalborg, Horsens og lignende Byer faa? De maatte jo kunne faa det tidobbelte. Vi staa her lige over for en aldeles ubegrænset Mængde Bevillinger, og den Beredvillighed, som vises fra Ministeriets og fra Udvalgslertallets Side til at imødekomme disse Ønster, vil gøre det umuligt for os at standse. Thi standse vi paa et Punkt, vise vi jo den største Uretfærdighed mod dem, som have været saa bestedne at

holde sig noget tilbage, thi de mest fordringsfulde have vi hdet vort Bidrag til, men de bestednere, som have holdt sig noget tilbage i Begyndelsen, saa da ikke noget; nej, vi ere nøbte til at blive ved, naar vi først have begyndt. Derfor gentager jeg: Lad os holde os til disse Bevillinger, indtil der er tilvejebragt et finansielt Grundlag derfor gennem en ny Lov om de kirkelige Midlers Anvendelse.

Jeg kommer derefter til det andet Hovedafsnit, hvori jeg tillige med et eller flere andre Medlemmer stiller mig fra det ærede Flertal. Det er angaaende Understøttelserne. Det bringer mig til at gøre en lille Bemærkning til den ærede Ordfører i Anledning af hans Udtalelse om Behandlingen af Sagerne i Tinget. Hidtil er Spørgsmaalet om Understøttelse blevet afgjort i Forstaafelse mellem de forskellige Sider, og skønt jeg ikke vil forsøge at forsvare alle de enkelte Udslag af disse Overvejelser og Forhandlinger, har dog den Maade, hvorpaa de ere blevne behandlede, bidraget væsentlig til, at paa den ene Side de Ønster og Krav, som blev stillede fra de forskellige litterære Retninger og de forskellige politiske Partier, kom til Orde og bleve tilfredsstillede i et nogenlunde ligeligt Forhold, og at paa den anden Side de overdrebnere Fordringer, som maatte fremkomme, bleve affleebne under denne Forhandling. Det kan i Almindelighed siges, at det har været Resultatet deraf, uden at jeg vil i det enkelte forsvare, hvad der hidtil er blevet besluttet i saa Henseende. Men det er ikke slet i Aar paa den Maade. I Aar har det ledende Mindretal, som repræsenteres af den ærede Ordfører, ladet os, deres tidligere Meningsfæller i Udvalget, vide, at disse Understøttelser ønskede de at give, og vi have ingen Indflydelse haft derpaa. Der er dernæst fremkommet det, at en særegen Retning eller rettere sagt to særegne Retninger, den Retning, den ærede Minister har været Repræsentant for, og den, som den ærede Ordfører og hans Meningsfæller have været Repræsentanter for, have faaet Understøttelse; men de, som ikke høre til disse særegne Retninger, ere udelukkede. Det er en Forskel fra det tidligere, som forandrer hele Karakteren deraf. Deraf bliver Følgen den, at medens man tidligere fra alle Sider kunde lade være at tale om de Ting, naar man kom her ind i Salen, idet det var tilvejebragt en efter Omstændighederne tilfredstillende Overenskomst, saa er dette desværre ikke nu Tilfældet, og man er nu nødt til at tage Sagen noget mere kritiserende, end den efter sin Natur egentlig egner sig til. Det vilde være helbigere for den Art personlige